

[Svend Nielsen.]

faktisk kan diktere de Lønvilkaar og Arbejdsvilkaar, der skal være gældende for saadanne Stillinger. Som det fremgaar af Kommissionens Betænkning, har det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven og jeg været inde i Overvejelser om at faa dette Forhold ordnet paa en Maade, der kunde være mere tilfredsstillende for Samfundet, eventuelt derved, at man gjorde det til en Pligt for Lægerne at forrette Sygehustjeneste, hvis det offentlige forlangte det, eller maaske ogsaa ved rent ud at forbyde Boykot eller Strejke fra Lægernes Side overfor Sygehustjenesten. Men jeg tror nok, jeg med Sandhed kan sige, at dette var en Tanke, der ikke fandt nogen god Jordbund i Kommissionen. Kommissionens Betænkning er i det hele taget Udtryk for, at Lægerne har været meget stærke i denne Kommission, og Ministeren har desværre ogsaa afholdt sig fra at komme med nogen Indsats paa dette Omraade i Lovforslaget.

Vi staar altsaa her nærmest paa bar Bund. Jeg tror, at det er et Spørgsmaal, der trænger til at blive løst, og at det Udvalg, som faar med Sagen at gøre, ikke bør gaa udenom det. Vi er ikke tjent med, at Almindelig dansk Lægeforening kan indtage en diktatorisk Stilling i saadanne Forhold, og jeg mener, vi har en Begrundelse derfor; thi det kan ganske afgjort være farligt at monopolisere en Virksomhed og saa lade Monopolets Indehavere selv bestemme, hvilke Priser de vil afkræve Folk. Jeg vil haabe, at vi i Udvalget maa kunne finde en Form, som Befolkningen kan være tjent med, og som samtidig yder Lægerne Retfærdighed.

I Stk. 2 i samme Paragraf fastslaas det, at kun Læger er berettigede til at udøve den Lægegerning, som udøves ifølge Sociallovgivningen. Det lyder meget godt og tilsyneladende ogsaa meget uskyldigt, og vi var ogsaa alle i Kommissionen enige om, at en saadan Lægevirksomhed burde udøves af autoriserede Læger. Men der staar desværre ikke noget i Paragraffen om, at alle autoriserede Læger skal have lige Adgang til at udøve en saadan Virksomhed, og det var dog ellers en af de Opgaver, som tidligere Sundhedsminister Rubow udtrykkelig havde henstillet til Kommissionen at overveje og løse.

Men igen her viser det sig, hvilken forbløffende Magt Lægerne i Kommissionen, støttede af Almindelig dansk Lægeforenings Formand og meget elskværdige Sygekassefunktionærrepræsentanter har haft. Deres Magt var saa stor, at Kom-

missionens Flertal simpelt hen og ganske i Strid med Kommissoriets Ordlyd afviste at tage dette Spørgsmaal op til Løsning. Jeg ved ikke, hvem der har affattet Stk. 2 i § 14. Men jeg er da ikke i Tvivl om, at Forfatteren har været ualmindelig heldig med at træffe netop den Ordlyd, som Lægernes Fagforening, Almindelig dansk Lægeforening, kunde ønske.

Desværre har Ministeren ogsaa her fulgt Flertallet og saaledes netop truffet det, som Almindelig dansk Lægeforening kunde ønske. Det beklager jeg meget, thi naar Forholdene har udviklet sig saaledes, at op imod 70 pCt. af Befolkningen er i Sygekasse, og det endvidere er gaaet saaledes, at Almindelig dansk Lægeforening har Eneret paa at behandle Sygekassepatienter, ja, saa er det ganske givet ikke en frivillig Sag for en Læge, om han vil være Medlem eller ikke af Almindelig dansk Lægeforening. Han er simpelt hen nødt til at være det, hvis han vil leve af Lægevirksomhed.

I de 99 af 100 Tilfælde vil en yngre Læge ikke kunne faa saa megen Praksis, at kan kan leve deraf, hvis han er udelukket fra Sygekassepraksis, og det vil igen sige, at det i Øjeblikket slet ikke er Samfundet, der bestemmer, hvem der har Ret til at udøve Lægevirksomhed. Hvis der er nogen, der gaar i den Tro, saa er det en stor Misforstaaelse. Nej, det er Almindelig dansk Lægeforening, der bestemmer det. Naar en ung Mand eller Kvinde har gennemgaaet den Uddannelse, Staten foreskriver, har faaet Statens Tilladelse til at praktisere og er klar til at begynde, saa staar Almindelig dansk Lægeforening paa Trappen og tager imod ham og forhindrer ham i at skaffe sig Underhold ved sit Erhverv, hvis han da ikke vil melde sig ind i Fagforeningen og rette sig efter de Takster, den fastsætter. Almindelig dansk Lægeforening har tilrevet sig Eneretten til at behandle tæt op mod de 3/4 af Landets Befolkning, og den Læge, der er udenfor, kan næsten ingen Praksis faa.

Et saadant Forhold er efter min Mening utaaeligt. Naar Staten koster over 10.000 eller maaske endog over 11.000 Kr. for at uddanne en ung Mand til at hjælpe syge Mennesker, saa kan og bør Staten efter min Mening heller ikke finde sig i, at en privat Forening som Almindelig dansk Lægeforening fratager ham Muligheden for at opfylde den Mission, som Staten har uddannet ham til, medmindre han vil bøje sig for denne Forenings Diktat om Takster og Medlemsbidrag.